

Endelig kvinnelig golfpresident – ikke et slag i løse luften som i 1994

Første gang en kvinne ble foreslått som golfpresident var i 1994. Så hvorfor tok det 21 år før vi fikk vår første kvinnelige president?

Tekst: Jens Engelstad

Norges Idrettsforbund (NIF), hvis lover automatisk blir Golfforbundets lover, vedtok allerede i 1987 en lov om kjønnsfordeling. Man kan lure på om senere idrettsting tok intensjonen ved loven inn over seg, eller var det bare tilfeldig at meget kvalifiserte kvinner, med minst mulig margin, tapte kampen om presidentvervet i NIF ved to anledninger i 1990-årene?

Mye kan tyde på at idretten frem til rundt år 2000 hang etter i samfunnsutviklingen. Da Lag-EM i golf for damer ble spilt i Stavanger i 1985, hadde Norge tross alt kvinnelig statsminister, Rogaland kvinnelig fylkesmann og Stavanger kvinnelig ordfører. At Stavanger golfklubb samtidig hadde en kvinnelig styreleder var kanskje mer unn-taket enn regelen i Norge?

I Norsk Golf # 6 i 2012 skrev vi om «Kuriositeter rundt kvinner i norsk golfhistorie» og avsluttet spalten med følgende: «Da gjenstår det bare å spørre: Når får NGF sin første kvinnelige president?» Det tok altså bare tre år, uten at vi på noen som helst måte vil insinuere at vi hadde noen innflytelse på valgkomiteen høsten 2015. Men hvorfor fikk vi ikke en kvinnelig golfpresident tidligere?

På tinget i 1994 ble det for første gang foreslått en motkandidat til en sittende golfpresident. Følgende ble referert fra Golftinget i Norsk Golf (nr. 5/1994): «Etter en innledning der valgkomiteens formann, Jon Are Eskeland, forklarte komiteens innstilling og kom med en inntrengende appell til tinget om å støtte den, tok Vestfold Golfklubbs Peter Feilberg ordet og i et balansert innlegg frem-

met Karin Westblad som motkandidat til den sittende president, Carl Semb. Benkeforslaget var altså på plass. Derimot, etter at noen få talere hadde gitt uttrykk for syn både for og imot det ene og det andre, utlæste Karin Westblad selv spenningen ved å gripe ordet for å si at hun trakk seg fra avstemningen. I et forsonende trekk ville hun unngå en kampvotering som kunne skape splid i golf-Norge. Dermed ble valgkomiteens innstilling votert inn av delegatene. I og for seg kan man si at Golftinget 1994 var historisk i den forstand at det aldri tidligere var blitt fremmet benkeforslag til motkandidat under valget av president. Det bærer bud om at golf er blitt en idrett av betydelige dimensjoner i vårt land, og at kravene til ledelsen er mangeartede fra en klubbflora som ser samarbeid og kontakt som vesentlige ingredienser.»

Det offisielle referatet fra tinget sier ikke annet enn at Karin Westblad ble foreslått som motkandidat, og at hun trakk seg etter flere innlegg fra salen. Man må da spørre seg hvorfor hun i det hele tatt lot seg foreslå, og så trakk seg med mannens sykdom som begrunnelse. Han var jo tross alt like syk dagen før tinget. Lå det noe mer bak benkeforslaget enn det som faller en i øynene? Og hvorfor trakk hun seg egentlig?

Det som er pussig, er at de aller fleste av de mer enn 20 personer som var til stede på tinget, og som har vært kontaktet i saken, ikke har mer enn en meget vag erindring av at det skjedde noe spesielt i forbindelse med valget. Flere av dem kunne overhodet ikke huske at det ble fremsatt noe benkeforslag,

enn si huske at det var på Karin Westblad som motkandidat til en sittende president fra samme klubb. Det var jo, for å si det mildt, en ganske spesiell situasjon. Hva var i realiteten bakgrunnen for benkeforslaget? Her må vi forholde oss til svar fra de få som var til stede på tinget og som faktisk husker noe. Disse, litt sprikende svarene, gir grunnlag for noen alternative mulige forklaringer.

Var det et lite «kvinneopprør» (med noen få klubber med på laget og med støtte fra enkelte sentrale menn) mot «Gutteklubben Grei», til dels knyttet til et reelt ønske om å skifte ut presidenten? Eller var det et forsøk på å få valgt en president som ved neste korsvei kunne ha betydelig innflytelse på hvem som da skulle overta vervet som president? Eller var det rett og slett så enkelt som at man ønsket å få Karin Westblad valgt som president?

Hadde hun virkelig selv et genuint ønske om å bli president? Eller var hennes plan å representere kvinner i et kraftig forsøk på å sette lovenes paragraf om kvinnefordeling på dagsorden, men at hun regnet med å tape avstemningen?

Eller skjønte hun under debatten at hun kanskje kom til å vinne, hvilket altså ikke var planen? Det kan i hvert fall forklare hvorfor hun trakk seg.

Enhver kan trekke sin egen konklusjon, men så langt vi har funnet ut kan man ikke se bort fra at Karin Westblad kunne ha blitt Norges første kvinnelige golfpresident allerede i 1994.